

§ 9. Jeżeli w skład podlegającego pożyczce przymusowej majątku płatników, wymienionych w § 1 ustęp A) punkt 1 niniejszego rozporządzenia, wchodzi udział w majątku osób prawnych (§ 1 ustęp A) punkt 2) pociągniętych do pożyczki przymusowej, oblicza się na żądanie płatnika od ogólnej sumy pożyczki przymusowej, obciążającej tegoż płatnika, przypadającą stosunkowo na ten udział kwotę pożyczki przymusowej.

Bliższe w tym względzie postanowienia będą osobno wydane.

Zaliczka na pożyczkę przymusową.

§ 10. Na poczet pożyczki przymusowej, przypadającej od płatników, wymienionych w § 1 ustęp A) punkty 1 i 2 niniejszego rozporządzenia będzie pobrana zaliczka (pierwsza rata), której rozkład, wysokość i pobór określi oddzielne rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. *Weinfeld*

506.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 27. lipca 1921 r.

o pborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67 poz. 455) tudzież art. 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692) zarządza się co następuje:

Podmioty pożyczki przymusowej.

§ 1. Osoby fizyczne i prawne obowiązane do opłacania państwowych podatków bezpośrednich, wyszczególnionych w § 3 niniejszego rozporządzenia, winny w trybie, wskazanym w paragrafach następnych, nabyć pierwszą ratę wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, ustanowionej ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 455).

§ 2. Państwo tudzież związki samorządowe zwolnione są od udziału w pożyczce przymusowej.

Od obowiązku pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej są nadto zwolnieni płatnicy, których roczna należność w podatkach wymienionych w § 3 ustęp 1 lit. a i ustęp II lit. a obliczana na zasadzie ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Król. Kongresowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 71 poz. 477), względnie na zasadzie ustaw z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku gruntowego na obszarze b. zaboru austriacko-węgierskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 61 poz. 389) i z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo—klasowego na obszarach b. zaboru austriacko-węgierskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 70 poz. 469) nie przenosi 50 mk.,

tudzież płatnicy, których roczna należność w podatku, wymienionym w § 3 ustęp II, lit. c l. 1 nie przenosi 30 mk.

§ 3. Do pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej należy pociągnąć:

I. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) płatników podatku gruntowego i podymnego,
- b) płatników państwowego podatku od nieruchomości miejskich,
- c) 1) płatników zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, z wyjątkiem podatku od zajęć osobistych, tudzież podatku od handlu rozwozowego, obnośnego i jarmarcznego,
2) płatników podatku dodatkowego przemysłowego od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań,
- d) płatników podatku hipotecznego.

II. W b. dzielnicy austriackiej:

- a) płatników podatku gruntowego na całym obszarze, oraz domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego poza miastami i miasteczkami, wymienionymi w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji (z d. 13 marca 1889 Nr. 24 Dz. Ust. Kraj. i z d. 3 lipca 1896 Nr. 51 Dz. Ust. Krajowych),
- b) płatników podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego na całym obszarze, oraz podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w wspomnianych wyżej miastach i miasteczkach,
- c) płatników: 1) powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, z wyłączeniem podatku od zajęć osobistych, tudzież podatku od przedsiębiorstw domokrążnych i wędrownych; 2) szczególnego podatku zarobkowego,
- d) płatników podatku rentowego, wymierzonego na podstawie zeznań.

§ 4. Na zasadzie części 1 art. 7, ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67 poz. 455), Ministerstwo Skarbu ustala mnożnik dla każdej kategorii podatku, wymienionej w paragrafie poprzednim w wysokości następującej:

A. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) dla podatku gruntowego i podymnego, obliczonych w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 71 poz. 477)—48,
- b) dla państwowego podatku od nieruchomości miejskich—48,
- c) 1) dla zasadniczego podatku przemysłowego, wspomnianego w § 3 ustęp 1, lit. c 1), obliczonego wedle stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 66 poz. 437),
dla przedsiębiorstw handlowych—20;
przemysłowych—15;
2) dla podatku od kapitału przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, a obliczonego w tym celu wedle stawki, wprowadzonej w art. 11 ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 66 poz. 437)—20;
- d) dla podatku hipotecznego — 4;

B. Na obszarze b. dzielnicy austriackiej:

- a) dla podatków gruntowego na całym obszarze, oraz domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego poza miastami i miasteczkami, podpadającymi pod przepisy ustaw krajowych b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 № 24 Dz. ust. kraj. i z dnia 3 lipca 1896 № 51 Dz. ust. kraj.), a obliczonych w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższenie podatku gruntowego (Dz. U. R. P. № 61, poz. 389) i ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. Ust. R. P. № 70 poz. 469) — 56;
- b) 1. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego w mieście Lwowie—9;
2. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego na pozostałym obszarze izby skarbowej lwowskiej, tudzież na obszarze izby skarbowej krakowskiej—12;
3. dla podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w miastach i miasteczkach, podpadających pod przepisy ustaw krajowych b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 № 24, Dz. ust. kraj. i z dnia 3 lipca 1896, № 51 Dz. ust. kraj.), a wymierzonego na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. Ust. R. P. № 70, poz. 469) — 28;
- c) 1. dla powszechnego podatku zarobkowego, wspomnianego w § 3, ustęp II, lit. c. 1—17;
2. dla szczególnego podatku zarobkowego, obliczonego w tym celu w myśl § 100 austriackiej ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. U. № 220 o bezpośrednich podatkach osobistych w wysokości minimalnej od kapitału zakładowego—90;
- d) dla podatku rentowego, wymierzonego na podstawie zeznań—16.
- Postanowienia, zawarte w części A. i B. niniejszego paragrafu pod lit. a) i b) nie stosują się do przedsiębiorstw sprawozdawczych, pociągniętych w myśl części A. lub B. lit. c. 2 do pokrycia pożyczki przymusowej w stosunku do ich kapitału zakładowego.

§ 5. Kwotę pierwszej raty pożyczki przymusowej, przypadającą od płatnika oblicza się przez pomnożenie kwoty każdej wymierzonej mu za rok 1920, względnie za rok gospodarczy 1919/1920, ewentualnie obliczonej w tym celu wedle stanu dnia 31 grudnia 1920 r. kategorii podatku (§ 3) przez odnośny mnożnik (§ 4). W celu obliczenia zatem pożyczki przymusowej, przypadającej od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań wedle wysokości podatku od kapitału (§ 4 A. lit. c. 2) względnie szczególnego podatku zarobkowego (§ 4 B. lit. c. 2) należy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej obliczyć podatek od kapitału, bez potrącenia kwoty zasadniczego podatku przemysłowego, na obszarze zaś b. dzielnicy austriackiej, podatek minimalny, bez względu na wysokość szczególnego podatku zarobkowego.

O ile wymiary podatków wymienionych w § 4 w ustępach A. i B. lit. a) i b) c) l. d) nie zostały za rok 1920 jeszcze uskutecznione, należy za podstawę obliczenia pierwszej raty przyjąć ostatni wymiar danej kategorii podatku.

§ 6. Obliczenie pierwszej raty pożyczki przymusowej dla każdego płatnika uskutecznia urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych względnie na obszarze b. dzielnicy austriackiej urząd podatkowy na podstawie ksiąg poboru (ksiąg głównych) odnośnych kategorii podatków (§ 3), przy-

czem z uwagi na przepis § 2 pomija się zupełnie podatki wymierzone Państwu oraz związkom samorządnym (miastom, gminom itp.), podatki gruntowe i podymne, względnie gruntowe i domowo-klasowe (§ 3, ustęp I lit. a), oraz ustęp II lit. a), nie przenoszące rocznie 50 mk. u jednego płatnika i kwoty powszechnego podatku zarobkowego, nie przenoszące rocznie 30 mk. u jednego płatnika, wreszcie ze względu na przepis § 4 (ostatni ustęp) pomija się zupełnie podatki, wymienione w § 3 części I lit. a), b), c) 1, część II lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia, a wymierzone przedsiębiorstwom, obowiązującym do publicznego składania sprawozdań, ponoszącym ciężar pożyczki przymusowej w stosunku do ich kapitału zakładowego (§ 4 ustęp A. i B. lit. c. 2).

Danych, dotyczących podatków, wymienionych w § 4 część A ustęp c. 2, względnie część B, ustęp c. 2, dostarczą Urzędowi skarbowym, względnie urzędowi podatkowym Izby skarbowe, względnie Administracje podatków we Lwowie i Krakowie.

Kwoty pożyczki oblicza się zawsze od całorocznej kwoty podatku. Obliczone kwoty pożyczki muszą być podzielone przez 100 z tem, że kwoty niższe od 100 marek zaokrągla się na 100 marek. Najniższa kwota pożyczki przymusowej, nałożonej na jednego płatnika, nie może zatem wynosić mniej niż 100 marek.

Księga poboru pożyczki przymusowej.

§ 7. Wyniki obliczenia pożyczki przymusowej, przypadającej od poszczególnych płatników, należy uwidocznic w księgach poboru pożyczki przymusowej (form. A), prowadzonych w dwóch egzemplarzach.

Oddzielne księgi poboru pożyczki przymusowej, należy założyć i prowadzić:

A. Na obszarze b. dzielnic rosyjskiej.

- I) Dla pożyczki przymusowej, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp I lit. a) (księga poboru № I);
- II) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3, ustęp I lit. b) (księga poboru № II);
- III) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku wspomnianego w § 3, ustęp I lit. c) (księga poboru № III);
- IV) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3, ustęp I lit. d) (księga poboru № IV).

B. Na obszarze b. dzielnic austriackiej

- I) Dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp II lit. a) (księga poboru № I);
- II) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp II lit. b) (księga poboru № II);
- III) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp II lit. c) (księga poboru № III);
- IV) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3 ustęp II lit. d) (księga poboru № IV).

Numerowanie pozycji w każdej księdze poboru pożyczki przymusowej winno następować nieprzerwanie w porządku arytmetycznym.

Wymiary pożyczki przymusowej dla płatników, którym podatki wyszczególnione w § 3, będą wymierzone, po sporządzeniu ksiąg poboru pożyczki przymusowej, zamieszcza się w dalszym ciągu ksiąg poboru pożyczki przymusowej.

Jeden egzemplarz każdej księgi poboru pożyczki przymusowej przeznaczony jest do użytku kasy skarbowej (urzędu podatkowego), drugi zaś egzemplarz do użytku władzy podatkowej I instancji.

Wezwanie do pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 8. Na podstawie ksiąg poboru pożyczki przymusowej, sporządzonych w trybie, wskazanym w paragrafach poprzednich, a stwierdzonych własnoręcznym podpisem naczelnika władzy podatkowej pierwszej instancji lub jego zastępcy, władza podatkowa I instancji sporządza wezwania dla płatników wedle wzoru form. B.

Wezwania te doręcza się za potwierdzeniami odbioru.

Doręczenie tych wezwań uskutecznia się w sposób przepisany art. 113 do 115 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Daty doręczenia wezwań (form. B) władza podatkowa I instancji wpisuje w swoim egzemplarzu ksiąg poboru pożyczki przymusowej i o odnośnych wpisach zawiadamia bezzwłocznie kasę skarbową (urząd podatkowy) celem dokonania analogicznych adnotacji w drugim egzemplarzu ksiąg poboru pożyczki przymusowej.

§ 9. Dla płatników, którym podatki gruntowe i podymne (§ 3 ustęp I lit. a) wymierzono nie indywidualnie lecz zbiorowo na imię wsi, względnie osady lub kolonji, urząd skarbowy oblicza przypadającą od każdego z nich kwotę pożyczki przymusowej indywidualnie pod osobnemi pozycjami w księdze poboru pożyczki przymusowej, na podstawie wykazu wewnętrznego rozkładu tych podatków, dokonanego w swoim czasie przez zebranie gromadzkie, względnie zebranie mieszkańców osady lub kolonji—z uwzględnieniem postanowień § 2, część ostatnia niniejszego rozporządzenia, tudzież stawek podatkowych, przypadających w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ust. R. P. № 71 poz. 477).

Wykazy te winni wójtowie gmin przedłożyć władzy podatkowej I instancji, najpóźniej do dnia 14, od daty otrzymania wezwania, a to pod rygorem art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

O uskutecznionem w trybie powyższym obliczeniu pożyczki przymusowej, zawiadamia się tę kategorję płatników indywidualnie w sposób przepisany w paragrafie poprzednim.

Zaliczenie złożonego zabezpieczenia.

§ 10. Na poczet sumy pożyczki przymusowej, wskazanej w wezwaniu, władza podatkowa I instancji zaliczy przedewszystkiem zabezpieczenie, dostarczone już przez płatnika w myśl art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692) fakt ten uwidoczni w wezwaniu, przed jego doręczeniem i zawiadomi o tem kasę skarbową (urząd podatkowy).

Jeżeli wspomniane zabezpieczenie jest mniejsze od sumy pierwszej raty pożyczki przymusowej, należy wezwać płatnika tylko do pokrycia różnicy (§ 16).

§ 11. Jeżeli wspomniane wyżej zabezpieczenie zostało złożone w gotówce, biletach skarbowych lub obligacjach 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r. należy, wzamian za kwotę, zarachowaną w myśl § 10 niniejszego rozporządzenia, na poczet pierwszej raty pożyczki

przymusowej wydać płatnikowi obligacje 3% renty państwowej do wysokości tejże kwoty, po poprzednim wycięciu płatnego w drugim półroczu 1925 r. kuponu każdej obligacji.

Wycięte w trybie powyższym kupony należy pobrać do depozytu skarbowego i przechowywać w skarbcu w kopertach, które otrzymają płatnicy w kasach skarbowych (urzędach podatkowych) za zwrotem kosztów. Wydanie tych kuponów płatnikom nastąpi bezzwłocznie, po sprawdzeniu przez naczelnika władzy podatkowej I instancji, prawidłowości pokrycia pierwszej raty pożyczki przymusowej. O fakcie dokonanego sprawdzenia, naczelnik władzy podatkowej I instancji czyni wzmiankę w rubryce „uwaga” księgi poboru pożyczki przymusowej (form. A.) przy każdej odnośnej pozycji. Termin wydawania kuponów władza podatkowa I instancji zakomunikuje płatnikom we właściwym czasie.

O d w o ł a n i a .

§ 12. Od wezwania do nabycia pożyczki przymusowej (form. B.) wolno płatnikowi w ciągu dni 30, po doręczeniu wezwania, wnieść pisemne lub protokółarne odwołanie do władzy podatkowej I instancji wskazanej w wezwaniu.

Jeżeli odwołanie zostało nadane na pocztę, to za dzień wniesienia odwołania uważa się dzień nadania na pocztę.

§ 13. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje w regule wykonania wezwania.

Jeżeli jednak płatnik dołączy do odwołania dowody (np. zaświadczenie urzędu gminnego, zaświadczenie 2 znawców sądowych, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), stwierdzające, że z uwagi na postanowienia art. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce Państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67 poz. 455), bądź wcale nie podlega obowiązki pokrycia pożyczki przymusowej, bądź przypadająca odeń ostateczna suma pożyczki przymusowej będzie mniejsza, niż żądana odeń pierwsza rata tej pożyczki, lub też wreszcie, że z powodu mylnego obliczenia wielokrotności podatkowej określona w wezwaniu (form. B.) pierwsza rata pożyczki przymusowej jest większa od sumy prawnie (§ 5) należącej się, władza podatkowa I instancji natychmiast wstrzyma wykonanie wezwania co do kwoty, którą płatnik wykaże, jako nienależną. W tych wypadkach winien jednak płatnik dopełnić obowiązków określonych w § 16 co do niespornej kwoty pożyczki.

Do osób, które w odwołaniach podadzą lub zaświadczą nieprawdziwe okoliczności, stosować należy postanowienia karne art. 99, 101 i 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

§ 14. Władza podatkowa I instancji rozstrzyga odmownie, we własnym zakresie działania, odwołania spóźnione, t. j. wniesione po upływie terminu 30 dniowego określonego w § 12.

Nadto rozstrzyga władza podatkowa I instancji we własnym zakresie działania we wszystkich tych wypadkach, w których żądanie odwołania jest niewątpliwie prawnie uzasadnione, a określona w wezwaniu (form. B.) pierwsza rata pożyczki przymusowej nie przekracza kwoty 10 000 mk.

We wszystkich innych wypadkach rozstrzyga odwołanie ostatecznie Izba skarbową, której władza podatkowa I instancji prześle odwołanie bezzwłocznie po złożeniu wraz ze swą opinią i wyciągiem z księgi poboru pożyczki przymusowej, dotyczącym zaskarżonej sprawy.

W pierwszym rzędzie należy bezzwłocznie rozstrzygnąć odwołanie, wspomniane w § 13 część druga niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Decyzję zapadłą na odwołanie władza podatkowa I instancji zakomunikuje bezzwłocznie płatnikowi — natomiast kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) tylko w tych wypadkach, w których określona pierwotnie suma pierwszej raty pożyczki przymusowej ulegnie zmianie.

Termin i sposób pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 16. Jeżeli płatnik, bądź wcale nie złożył zabezpieczenia w myśl art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105 poz. 692), bądź też złożone przezeń zabezpieczenie jest mniejsze od sumy, wskazanej w wezwaniu (§ 10 część druga niniejszego rozporządzenia), winien w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania:

- 1) bądź wykazać się wobec kasy skarbowej (urzędu podatkowego) wskazanej w temże wezwaniu, że nabył już obligacje 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r. lub też obligacje 3% renty państwowej z 1921 r. w wysokości sumy określonej w wezwaniu.

Obligacje winny być wręczone Kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) wraz z wszystkimi niezapadłymi jeszcze kuponami. Kasa skarbową (urząd podatkowy) wytnie płatny w drugim półroczu 1925 r. kupon każdej obligacji, poczem obligacje zwróci bezzwłocznie płatnikowi. Z wyciętymi kuponami kasa skarbową (urząd podatkowy) względnie władza podatkowa I instancji postąpią w trybie, wskazanym w § 11 część druga. Uwzględnione jednak będą tylko takie obligacje, których kupony w myśl powyższego nie zostały jeszcze wycięte.

O ile płatnik nie może przedstawić obligacji 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r., z powodu, że zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami zostały lombardowane lub złożone na zabezpieczenie otwartego kredytu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, w krajowych bankach dewizowych, lub też w ich oddziałach, znajdujących się w obrębie granic Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te na żądanie płatnika same wytną kupon każdej obligacji, płatny w drugim półroczu 1925 r., włożą wycięty kupon do odnośnej obligacji, a na odwrotnej stronie kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego), w którym winien być uwidoczniiony numer i wartość nominalna każdej odnośnej obligacji zamieszczą następującą adnotację:

„Zużytkowano dla pożyczki przymusowej pod poz.
księgi dnia

Podpisy

Pieczęć

Fakt wycięcia kuponu należy uwidocznic w księdze lombardu, a następnie wręczyć płatnikowi kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze).

Wręczenie kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) takiego kwitu lombardowego (zaświadczenia) ma ten sam skutek, jak przedstawienie oryginalnych obligacji, z tem, że kasa skarbową (urząd podatkowy), względnie władza podatkowa I instancji postąpią z takim kwitem lombardowym (zaświadczeniem zastawniczym) analogicznie w trybie, wskazanym w § 11, część druga, a nadto władza podatkowa I instancji w dowód sprawdzenia prawidłowości pokrycia pierwszej raty pożyczki przymusowej, przedziurkuje kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze) przed wydaniem go płatnikowi.

Wspomnianym instytucjom wolno jednak zamieszczać powyższą adnotację na kwicie lombardowym (zaświadczeniu zastawniczym) tylko jednocześnie z wycięciem kuponów obligacji. Gdyby zatem na obligacje, których kupony zostały już wycięte, miał być wydany z jakiegokolwiek powodu

nowy kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze), to na kwicie takim (zaświadczeniu) nie wolno już powtórnie zamieszczać wspomnianej adnotacji, a to pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 101 ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym;

- 2) bądź też wykupić obligacje 3% renty państwowej w wysokości wskazanej w wezwaniu, a to albo gotówką, albo biletami skarbowymi lub obligacjami 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej, posiadającymi wszystkie niepłatne jeszcze kupony.

Wzamian za kwoty złożone, w myśl ustępu poprzedniego będą wydawane obligacje 3% renty państwowej z 1921 r., po poprzednim wycięciu przez kasę skarbową (urząd podatkowy) kuponu każdej obligacji płatnego w drugim półroczu 1925 r., przyczem należy stosować analogicznie przepisy, zawarte w § 11 część druga.

Egzekucja.

§ 17. Jeżeli płatnik w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania (form. B), nie dopełni obowiązku pokrycia pożyczki przymusowej (§ 16), będzie do tego zniewolony w trybie egzekucyjnym, określonym w art. 93 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym, przyczem będą pobierane odsetki za zwłokę, w porządku i wysokości, wskazanej w ustawie z dnia 20 maja 1921 r. o tymczasowym poborze państwowego podatku dochodowego (Dz. Ust. R. P. № 47 z 1921 r. poz. 287).

§ 18. Płatnikowi wolno także po upływie terminu, określonego w § 16, a nawet już w toku postępowania egzekucyjnego, jednak przed skutecznym realizacją pożyczki przymusowej w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 2, dopełnić obowiązku pokrycia pożyczki przymusowej w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 1. W tym wypadku pobierze się od płatnika tylko odsetki za zwłokę i ewentualne koszty egzekucyjne wedle odnośnych postanowień, obowiązujących w chwili ogłoszenia ustawy z dnia 23 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105 z 1920 r. poz. 692), a egzekucję ograniczy się tylko do kwoty tych odsetek i kosztów.

§ 19. Jeżeli płatnik dopiero po upływie terminu, określonego w § 16 dobrowolnie wykupi pożyczkę przymusową w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 2, otrzyma wzamian za złożone kwoty—jednak bez doliczenia odsetek za zwłokę—obligację 3% renty państwowej z 1921 r. po kursie wyższym od nominalnego, a to według zasad następujących:

- a) jeżeli nabycie pożyczki nastąpi do 15 dni po upływie wspomnianego terminu — o 1%;
- b) jeżeli nabycie nastąpi między 15 a 30 dniem — o 3%;
- c) jeżeli nabycie nastąpi między 30 a 45 dniem — o 6%;
- d) jeżeli nabycie nastąpi po 45 dniu — o 10%;

Płatnik zatem, który otrzymał wezwanie (form. B.) do pokrycia pożyczki przymusowej w kwocie np. 10.000 mk., wpłaca w wypadku: pierwszym—10.100 mk.; drugim—10.300 mk.; trzecim—10.600 mk.; czwartym—11.000 mk. i otrzymuje wzamian obligacje renty państwowej opiewające tylko na kwotę 10.000 mk.

O ile jednak nabycie pożyczki przymusowej nastąpi nie dobrowolnie, lecz w drodze egzekucji, będą pobierane także odsetki za zwłokę i ewentualne koszty egzekucyjne (§ 17).

§ 20. Egzekucje przeciw opieszałym płatnikom należy w ten sposób przeprowadzić, aby z jednej strony zniewolić ich do jaknajrychlejszej realizacji pożyczki przymusowej, z drugiej zaś strony nie narażać na szwank ich egzystencji gospodarczej.

Wobec tego należy:

- 1) o ile nie zdołano zająć gotówki lub papierów wartościowych, skierowywać egzekucję przede wszystkim do ruchomości płatnika, zbędnych w jego gospodarstwie zarobkowym, a więc do kosztowności, klejnotów i innych rzeczy, nie wyłączonych z pod zajęcia, służących do osobistego użytku płatnika i jego rodziny, a będących jego własnością, do dochodów z wierzytelności, praw użytkowych, rent i innych powtarzających się świadczeń, ustanowionych na rzecz płatnika, oraz do dochodów z nieruchomości płatnika, a w razie potrzeby do samych wierzytelności płatnika, o ile nie są hipotecznie zabezpieczone;
- 2) jeżeli niema pewności, aby środki egzekucyjne, określone w ustępie poprzednim, mogły doprowadzić do rezultatu, należy skierować egzekucję także do ruchomości wchodzących w skład gospodarstwa zarobkowego płatnika;
- 3) zająć, a w razie potrzeby sprzedać, należy tylko tyle rzeczy płatnika, ile konieczne jest do pokrycia pożyczki przymusowej, odsetek za zwłokę, oraz kosztów egzekucyjnych;
- 4) z uwagi na prawo pierwszeństwa, przysługujące Skarbowi na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692), należy zająć i w razie potrzeby sprzedać ruchomości, będące własnością płatnika — bez względu na prawa osób trzecich. Jeżeli jednak prawa te będą ujawnione w trybie unormowanym w ustawie postępowania cywilnego lub przepisach o poszukiwaniu bezspornych należności skarbowych, władza podatkowa I instancji zarządzi złożenie reszty ceny sprzedażnej, pozostającej po pokryciu pożyczki przymusowej wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, jakoteż obligacje 3°/_o renty państwowej (§ 22 część pierwsza niniejszego rozporządzenia) do depozytu sądowego, a właściwy sąd rozstrzygnie sprawę wydania wspomnianej reszty jakoteż obligacji.

O ile jednak ruchomość płatnika oddana została w zastaw, wspomniane wyżej prawo pierwszeństwa ogranicza się do jednej piątej wartości danej ruchomości (art. 2 powołanej ustawy) oszacowanej przy zajęciu.

Z pierwszeństwa zaś w zaspokojeniu z pozostałych czterech piątych wartości tejże ruchomości korzysta zastawnik (wierzyciel);

- 5) o ile osoby trzecie zgłoszą pretensję do ruchomości płatnika, powołując się na prawo własności, należy w każdym razie, a więc także w wypadkach wspomnianych wyżej w punkcie 4, zabezpieczywszy należność Skarbu z tytułu pożyczki przymusowej, wstrzymać egzekucję aż do zarządzenia właściwego sądu.

§ 21. Jeżeli określone w paragrafie poprzednim kroki egzekucyjne w stosunku do opieszałych płatników, będących właścicielami nieruchomości lub wierzytelności hipotecznych, nie doprowadzą do zupełnej realizacji pożyczki przymusowej, będzie niepokryta kwota pożyczki przymusowej w swoim czasie ściągnięta w trybie, określonym w art. 5 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692).

§ 22. Wzamian za sumy ściągnięte od płatników w trybie określonym w § 20, będą im wydawane obligacje 3% renty państwowej z 1921 r. w porządku, wskazanym w § 16 część ostatnia i § 19 niniejszego rozporządzenia.

O ile jednak w toku postępowania egzekucyjnego, a przed wydaniem płatnikowi powyższych obligacji, osoby trzecie zgłoszą swe oparte na decyzji sądowej prawa do tych obligacji, kasa skarbowa (urząd podatkowy) złoży obligacje do depozytu sądowego i właściwy sąd rozstrzygnie sprawę ich wydania.

U l g i.

§ 23. Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego zostanie stwierdzone, że bezwzględne ściągnięcie przypadającej od płatnika należności z tytułu pożyczki przymusowej spowoduje niewątpliwie jego ruinę gospodarczą, władza podatkowa I instancji z urzędu wstrzyma natychmiast egzekucję lub też ograniczy ją do kwoty, ściągnięcie której nie spowoduje wspomnianego wyżej skutku.

O każdym takim wstrzymaniu lub ograniczeniu egzekucji władza podatkowa I instancji zawiadomi bezzwłocznie, przy dołączeniu aktów sprawy, izbę skarbową.

§ 24. Izba skarbowa bada akta sprawy i w razie stwierdzenia warunków, uzasadniających w myśl § 23 wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, odracza lub rozkłada na raty należności z tytułu pożyczki przymusowej, narazie na termin nie dłuższy, jak dzień płatności drugiej raty pożyczki przymusowej, o ile chodzi o należności do 100.000 mk., o ile zaś należności są wyższe, przedkłada sprawę Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Jeżeli zaś izba skarbowa stwierdzi brak warunków, uzasadniających wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, zarządzi bezzwłocznie jej wznowienie.

§ 25. Ulgi, wspomniane w §§ 23 i 24, będą przyznawane także na prośbę płatników, o ile wraz z prośbą będą przedstawione dowody (zaświadczenie urzędu gminnego lub znawców, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), uzasadniające wstrzymanie, względnie ograniczenie realizacji pożyczki przymusowej, przytem stosuje się analogicznie przepis zawarty w § 13 ustęp ostatni.

Prośby składa się do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w wezwaniu (form. B.).

Decyzja następuje w porządku wskazanym w § 23 i 24.

O ile zaś z prośbą nie będą przedstawione wspomniane wyżej dowody, władza podatkowa I instancji zarządzi wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, dopiero po zbadaniu prawdziwości żądania postawionego w prośbie. Sprzedaż jednak zajętych ruchomości płatnika nastąpić może w tych wypadkach dopiero po zapadnięciu decyzji wspomnianej w paragrafie poprzednim. Jedynie przedmioty ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszty znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

§ 26. Postanowienia paragrafu poprzedniego dotyczą także prośb płatników, których przedmioty majątkowe, obłożone pożyczką przymusową, zostały zniszczone lub uszkodzone z powodu klęsk żywiołowych, bezpośrednich działań wojennych lub też wydarzeń, pozostających w bezpośrednim związku z temi działaniami (np. wskutek rekwizycji, rabunku, kradzieży i t. p.), a skutki tych szkód w czasie realizacji pierwszej raty pożyczki przymusowej, określonym w § 16, jeszcze trwają.

Nadmienia się jednak, że samo zaciągnięcie długów na odbudowę zniszczonych, względnie uszkodzonych przedmiotów majątkowych lub też

na ich eksploatację, jakoteż samo opłacanie procentów od takich długów nie daje podstawy do zupełnego lub częściowego umorzenia pożyczki przymusowej — lecz tylko do jej odroczenia, o ile, oczywiście, przyznanie tej ulgi jest, z uwagi na ogólne położenie gospodarcze płatnika, konieczne.

Również tylko odroczenie realizacji pożyczki przymusowej będzie przyznane w wypadkach, w których klęski żywiołowe lub wydarzenia wojenne spowodowały tylko ubytek w dochodzie z przedmiotu majątkowego, obłożonego pożyczką przymusową, a z uwagi na ogólne położenie ekonomiczne płatnika, udzielenie tego odroczenia jest konieczne.

Zabezpieczenie.

§ 27. Jeżeli dojdzie do wiadomości władzy, że płatnik wyzbywa się z ruchomości, które mogłyby być użyte na realizację pożyczki przymusowej, lub też, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że płatnik ruchomości te usunie z pod egzekucji, władza podatkowa I instancji wezwie płatnika bezzwłocznie po doręczeniu wezwania (form. B.) za pomocą nakazu zabezpieczenia (form. C.), aby natychmiast, a więc nawet przed upływem terminu, wskazanego w § 16 bądź zrealizował pożyczkę przymusową w trybie wskazanym w powyższym paragrafie, bądź złożył odpowiednie zabezpieczenie. O ile wezwanie (form. B.) nie zostało jeszcze doręczone płatnikowi, należy przedewszystkiem przyspieszyć doręczenie wezwania (form. B.) i równocześnie z niem doręczyć nakaz zabezpieczenia (form. C.).

§ 28. Jeżeli płatnik nie uczyni natychmiast zadość nakazowi zabezpieczenia, władza podatkowa I instancji bezzwłocznie zabezpieczy należność skarbu z tytułu pożyczki przymusowej przez zajęcie i oszacowanie ruchomości płatnika, oraz oddanie ich pod dozór lub przeniesienie do specjalnych pomieszczeń, a o ile w terminie, określonym w § 16 pożyczka przymusowa nie zostanie zrealizowana, bezzwłocznie po upływie tego terminu zarządzi sprzedaż zajętych ruchomości.

Jedynie przedmioty ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszty znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

§ 29. Od nakazu zabezpieczenia (form. C.) wolno płatnikowi wnieść rekurs w ciągu 8 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w nakazie.

Rekurs nie ma skutku odraczającego.

Rekurs rozstrzyga ostatecznie izba skarbowa, której władza podatkowa I instancji przedłoży sprawę w ciągu dni 3 po złożeniu rekursu.

Jeżeli decyzja izby skarbowej nie zapadnie w ciągu 14 dni po złożeniu rekursu, uzyskane zabezpieczenie gaśnie, z wyjątkiem wypadków, wspomnianych w części ostatniej paragrafu poprzedniego.

Zaliczenie pierwszej raty pożyczki przymusowej.

§ 30. Wymierzoną kwotę pierwszej raty pożyczki przymusowej potrąci się przy wymiarze i poborze drugiej raty tejże pożyczki.

Moc obowiązująca rozporządzenia.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. *Weinfeld*

KSIĘGA POBORU
pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej
 Mnożnik

(Strona lewa).

1.	2.	3.	4.	5.		6.	7.	8.	9.		10.	11.	
№ kolejny	NAZWISKO i IMIĘ PŁATNIKA	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) płatnika	Oznaczenie przedmiotu majątkowego	Roczna należność państwowego podatku podstawowego		Kwota pożyczki przymusowej (iloczyn rocznej należności podatkowej, pomnożonej przez mnożnik po zaokrągleniu na całe setki marek)	Sprostowanie względnie zwolnienie od pożyczki przymusowej	na jakiej zasadzie	Zabezpieczono w trybie określonym w § 3 ustęp 1 i w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 27.VII 1921 r. celem wykonania postanowień art. 7 ust. z d. 28 X 1920 r.		Numer kolejny kontroli (wzór 1)	Kwota zabezpieczonej pożyczki przymusow.	Pozostaje ostatecznie do pokrycia (różnica między rubryką 6 a 8 względnie 10)
				marek	fen.				marek	marek			
				marek	marek				marek	marek			

Załącznik
Wzór form. B.

M. S.

Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w

Inspektorat skarbowy w

Administracja podatków w

dnia

№ księgi poboru

Imię, nazwisko i adres płatnika

W E Z W A N I E

do pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 455), tudzież rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 74 poz. 506) o poborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, obliczona została od określonego niżej przedmiotu majątkowego pierwsza rata pożyczki przymusowej, jak następuje:

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
Oznaczenie przedmiotu majątkowego	Należność państwowego podatku podstawowego, przypadającego od przedmiotu majątkowego, określonego w rubryce 1	Mnożnik w myśl § 4 powołanego rozporządzenia	Iloczyn rubryk 2 i 3	Kwota pierwszej raty pożyczki przymusowej (t.j. rubryka 4 zaokrąglona na całe setki)	Złożono zabezpieczenie w myśl artykułu 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 602) na kwotę	Pozostaje zatem do pokrycia pierwsza rata pożyczki przymusowej (różnica między rubryką 5 a 6)
	Mk. fen.		Mk. fen.	Marek	Marek	Marek

I. Wskazaną wyżej kwotę pożyczki przymusowej należy pokryć w kasie skarbowej (urzędzie podatkowym) w w ciągu 60 dni licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, a to:

- 1) bądź przez wykazanie się wobec kasy skarbowej (urzędu podatkowego) z nabycia i posiadania obligacji 5⁰/₀ długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r. lub 3⁰/₀ renty państwowej z 1921 r. w wysokości, wskazanej wyżej kwoty. Uwzględnione jednak będą tylko obligacje, posiadające wszystkie niezapadłe kupony, przyczem kupon każdej obligacji, zapadający (płatny) w drugim półroczu 1925 r. będzie przez kasę skarbową (urząd podatkowy) wycięty i na razie złożony do depozytu skarbowego.

O ile obligacje 5⁰/₀ długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej znajdują się w lombardzie, lub złożone zostały na zabezpieczenie otwartego kredytu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, w krajowych bankach dewizowych lub też w ich oddziałach, znajdujących się w obrębie granic Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te na żądanie płatnika i za okazaniem niniejszego wezwania wytną kupon każdej obligacji, zapadający w drugim półroczu 1925 r., a na odwrotnej stronie kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego) zamieszczą adnotację wspomnianą w § 16 powołanego rozporządzenia, a wręczenie kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) takiego kwitu (zaświadczenia) ma taki sam skutek, jak przedstawienie oryginalnych obligacji;

- 2) przez złożenie gotówki lub biletów skarbowych, względnie obligacji 5⁰/₀ krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej, posiadających wszystkie niezapadłe (niepłatne) pierwsze kupony— w wysokości wskazanej wyżej kwoty; wzamian za te wartości otrzyma płatnik obligacje 3⁰/₀ renty państwowej z 1921 r., po poprzednim wycięciu przez kasę skarbową (urząd podatkowy) kuponu każdej obligacji, zapadającego (płatnego) w drugim półroczu 1925 r.

II. Jeżeli płatnik w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, nie pokryje pożyczki przymusowej w trybie, określonym wyżej pod punktem I) — będzie do tego zniewolonym w porządku egzekucyjnym, nadto będą zasadniczo pobierane odsetki za zwłokę, a wreszcie będą obligacje 3⁰/₀ renty państwowej wydawane po kursach wyższych od nominalnego od 1⁰/₀ do 10⁰/₀ — zależnie od dnia realizacji.

III. Od wezwania niniejszego wolno płatnikowi w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, wnieść odwołanie do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w nagłówku.

Wniesione odwołanie nie wstrzymuje w regule wykonania wezwania. Jeżeli jednak płatnik dołączy do odwołania dowody (np. zaświadczenie urzędu gminnego lub 2 znawców sądowych, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), uchylające lub ograniczające obowiązek nabycia pożyczki przymusowej, wykonanie wezwania będzie wstrzymane co do kwoty pożyczki przymusowej, którą wykazano, jako niezależną; w tych wypadkach jednak płatnik winien pokryć pożyczkę przymusową do wysokości kwoty niespornej.

IV. Do osób, które w odwołaniach podadzą lub zaświadczą nieprawdziwe okoliczności, stosowane będą postanowienia karne art. 99, 101 i 104 ustawy o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 82, poz. 550).

Pieczęć

(Podpis)

Załącznik
Wzór form. C.

M. S.

Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w
 Inspektorat skarbowy w
 Administracja podatków w
 dnia
 № księgi poboru

NAKAZ ZABEZPIECZENIA

pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 1, część druga ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692) wzywa się Pan do natychmiastowego pokrycia pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, określonej na kwotę
 Marek wyraźnie, w trybie wskazanym w wezwaniu form B., lub też do natychmiastowego odpowiedniego zabezpieczenia powyższej kwoty.

Nakaz ten posiada moc natychmiastowej wykonalności.

Od niniejszego nakazu zabezpieczenia wolno wnieść rekurs w ciągu 8 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do władzy podatkowej I instancji, wskazanej wyżej w nagłówku—rekurs nie ma jednak skutku odraczającego.

Jeżeli płatnik nie uczyni natychmiast zadość nakazowi zabezpieczenia, władza podatkowa I instancji natychmiast zabezpieczy należność Skarbu z tytułu pożyczki przymusowej przez zajęcie i oszacowanie ruchomości płatnika, oraz oddanie ich pod dozór lub przeniesienie do specjalnych pomieszczeń, a o ile pożyczka przymusowa nie zostanie zrealizowaną w terminie, określonym w wezwaniu form B., bezzwłocznie po upływie tego terminu zarządzi sprzedaż zajętych ruchomości. Przedmioty jednak, ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszta znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

Pieczęć

Podpis

№ księgi poboru

POKWITOWANIE.

Nakaz zabezpieczenia pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej otrzymałem (łam)

..... dnia r.

.....
 Podpis otrzymującego (ej)

Nakaz powyższy doręczyłem

..... dnia r.

.....
 Podpis doręczającego